

(retro) poem la cântatul cocoșilor

Cristianlisandru

Ce simple-mi par acum acestea toate,
taverna ațipește, resemnată,
ca o natură vie, nesemnată,
iar un mesean își sprijină în coate,
cuprins de lene până peste poate,
melancolia.

S-au risipit elogiile sau acuze,
sunt stinse-acum petrecerea și jocul,
cu toții se grăbesc să-și afle locul
sub pleduri calde, pe lângă neveste,
ori poate pe sub geamuri de poveste
cu fete mari.

Poetul ce-ntr-un colț dădea citire
unor poeme lungi cât marea-i dramă,
pornește singur, nebăgat în seamă,
către aceeași veche amintire
(versificat descrisă drept iubire)
a vieții sale.

Un barman costeliv, de complezență,
întreabă din priviri ce să-mi aducă,
„încă un rând și niște coji de nucă,
să cad într-o solemnă penitență,
spre-a compensa nocturna mea absență,
în fața ei”.

Și plec apoi, cu zori de zi în plete,
mânat din spate de-ndoieli vulgare,
ca un actor cu roluri secundare
ce-naltă rugă la casa de bilete,
sperând să vândă două-trei regrete
la matineu.

În urma-mi doar taverna resemnată,
ca o natură moartă,
nesemnată.

Cristian Lisandru - 22 ianuarie 2014 - volumul "Pelerin pe linia destinului"